

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้ รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวได้รับความสำคัญและนำมาศึกษาอย่างเป็นระบบในแง่มุมต่างๆ ที่มีประโยชน์ต่อการนำมาประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ทั้งยังทำให้สมาชิกในครอบครัวเกิดมุมมองหรือความคิดในการทำความเข้าใจและสามารถอธิบายความเป็นไปต่างๆ อย่างลึกซึ้งมากขึ้น การศึกษารูปแบบการสื่อสารในครอบครัวจึงเป็นเครื่องมือแบบหนึ่งที่จะช่วยให้คนเราสามารถทำความเข้าใจกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างชัดเจนและสามารถนำมาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต

นิคม วรรณราชู (2544) กล่าวว่า ครอบครัวยังถือเป็นแหล่งข้อมูลแรกและเป็นข้อมูลหลักของเด็กที่มีอิทธิพลต่อการสร้างความคิด ความเข้าใจ และทัศนคติที่ดีที่จะมีผลต่อการแสดงออกและการมีพฤติกรรมของเด็กได้ เด็กในวัย 6-12 ปีเป็นวัยที่กำลังรับรู้และซึมซับข้อมูลต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวมากที่สุด การที่เด็กจะมีพฤติกรรมสื่อสารที่แสดงออกถึงความเป็นผู้นำอาจมีผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองผ่านการสื่อสารในครอบครัวทั้งทางตรงและทางอ้อมซึ่งอาจส่งผลต่อเด็กได้ ลักษณะการสื่อสารและพฤติกรรมของผู้ปกครองจึงมีผลต่อพฤติกรรมของเด็กในการเป็นต้นแบบ (role model) ให้แก่เด็ก

เทอดศักดิ์ เดชคง (2545) กล่าวว่า ครอบครัวยังถือเป็นเครื่องมือในการขัดเกลาทางสังคมแก่เด็กเป็นลำดับแรกและยังเป็นเครื่องมือที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุดเพราะเป็นสภาพแวดล้อมที่หล่อหลอมให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นปัจเจกบุคคล ซึ่งพฤติกรรมสื่อสารที่แสดงตัวตนของบุคคลที่มีความเป็นผู้นำอาจมีผลมาจากรูปแบบของการสื่อสารในครอบครัวตั้งแต่บุคคลนั้นๆ ยังเป็นเด็ก

ผกา สัตยธรรม (2545) กล่าวว่า การสื่อสารในครอบครัวเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างพื้นฐานแก่เด็ก หากเด็กเติบโตขึ้นท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ดีพ่อแม่ ผู้ปกครองให้ความรัก ความเอาใจใส่ เข้าใจและให้ความสำคัญกับความรูสึกของเด็ก และมีการสื่อสารที่สร้างความปลอดภัยและมั่นคงทางจิตใจแก่เด็ก เด็กก็จะได้รับการพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่อย่างเต็มที่และเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสุขและประสบความสำเร็จในชีวิต ในทางกลับกัน หากเด็กเติบโตขึ้น

ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี พ่อแม่ ผู้ปกครองไม่มีเวลา หรือขาดการสื่อสารที่จะสร้างความเข้าใจแก่เด็ก เด็กก็จะเกิดความคับข้องใจ ความไม่เข้าใจ และกลายเป็นความรู้สึกขาดความรัก ความอบอุ่น ซึ่งจะส่งผลให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่มีความสุขในชีวิต และส่งผลต่อการปรับตัวในอนาคต

อุษณีย์ โพธิสุข (2543) ได้ทำการวิจัยพบว่า เด็กที่มีผลการเรียนดีเยี่ยมไม่ได้เป็นหลักประกันหรือเกณฑ์ในการตัดสินว่าเด็กคนนั้นเป็นเด็กที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตหรือสะท้อนถึงทักษะการสื่อสารที่แสดงความเป็นผู้นำแต่อย่างใด ผลการเรียนเป็นแค่ตัววัดความฉลาดทางสติปัญญาของเด็กเพียงด้านเดียวแต่ไม่สามารถวัดความฉลาดในด้านอื่นๆที่จะมีผลต่อการประสบความสำเร็จหรือแสดงถึงความเป็นผู้นำของเด็ก (เช่น ความฉลาดทางอารมณ์ เป็นต้น) จึงมักพบอยู่บ่อยๆว่าเด็กที่มีผลการเรียนดีแต่กลับไม่ประสบความสำเร็จในอาชีพการงานเมื่อเติบโตขึ้นและไม่มีความสุขกับตนเอง

ศรีเรื่อน แก้วกังวาล (2545) ได้อธิบายถึงวัยเด็กตอนกลาง (middle childhood) หรือเด็กในช่วงอายุ 6-12 ปีไว้ว่าจะเป็นวัยที่เด็กมีพัฒนาการทางร่างกาย พัฒนาการทางสติปัญญา และพัฒนาการทางสังคมขยายวงกว้างขึ้นและพัฒนาไปอีกลำดับขั้นหนึ่ง เด็กจะเริ่มพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารที่เป็นตัวตนที่เด่นชัดมากขึ้น โดยได้รับอิทธิพลจากรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู และยังมีปัจจัยที่สืบเนื่องมาจากการเข้าโรงเรียน การมีสังคมนอกบ้าน การเข้ากลุ่มเพื่อน การเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ แต่ก็ยังเป็นวัยที่ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อพฤติกรรมสื่อสารมากที่สุด ดังนั้นการสื่อสารในครอบครัวจึงมีผลต่อการหล่อหลอมบุคลิกภาพของเด็กและยังส่งผลต่อพฤติกรรม ความคิด และทัศนคติที่ต่างๆที่จะเป็นพื้นฐานให้แก่บุคคลแต่ละคนเมื่อเติบโตขึ้น

จากผลการวิจัยต่างๆพบว่า “ครอบครัว” มีบทบาทอย่างยิ่งต่อพัฒนาการของเด็กในด้านต่างๆ ดังนั้น รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวจึงเป็นพื้นฐานแรกที่มีผลต่อพฤติกรรมสื่อสารของเด็กซึ่งรวมถึงการสื่อสารที่แสดงความเป็นผู้นำของเด็กด้วย โรงเรียน การเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ และการรับเปิดสื่อก็อาจส่งผลต่อพฤติกรรมในการสื่อสารของเด็กที่จะมีลักษณะและการแสดงออกในการสื่อสารที่แสดงออกถึงความเป็นผู้นำแตกต่างกัน เด็กบางคนอาจมีการสื่อสารที่แสดงออกถึงความความเป็นผู้นำก็อาจจะเป็นผู้นำประเภทที่เน้นผลสำเร็จของงาน แต่เด็กบางคนก็อาจแสดงออกถึงความความเป็นผู้นำประเภทที่เน้นความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกในกลุ่ม เป็นต้น การสื่อสารที่แสดงออกถึงความความเป็นผู้นำนี้เป็นพื้นฐานที่ดีสำหรับเด็กที่จะส่งผลต่อการพัฒนาเป็นภาวะผู้นำเมื่อ

เติบโตขึ้นและก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ความสัมพันธ์ในครอบครัวจึงเป็นการสร้างพื้นฐานลักษณะนิสัยให้แก่บุคคลแต่ละคนเมื่อเติบโตขึ้น ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการดำเนินชีวิต การจัดการกับปัญหา หรือการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ

ความเป็นผู้นำของเด็กรวมถึงพัฒนาการในด้านต่างๆมีพื้นฐานที่สำคัญมาจากครอบครัว ฉะนั้น ลักษณะการสื่อสารในครอบครัวจึงมีผลต่อเด็ก พื้นฐานของความสัมพันธ์อันดีในครอบครัวย่อมขึ้นอยู่กับ การสื่อสารที่ดีระหว่างสมาชิกในครอบครัวซึ่งจะเป็นรากฐานที่ดีให้แก่พัฒนาการด้านต่างๆ

Epstien et al. (1993) ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกในครอบครัวที่ให้ความสำคัญกับการฟังอย่างใส่ใจและคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษาพบว่า รูปแบบของการสื่อสารในครอบครัวมีผลต่อความสัมพันธ์และระดับความพึงพอใจระหว่างสมาชิกในครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ Peterson (1999) ที่พบว่า ปัจจัยความถี่และการใช้เวลากับการสื่อสารมีผลต่อความสัมพันธ์ที่แข็งแกร่งและเหนียวแน่นระหว่างสมาชิกในครอบครัว การสื่อสารที่ชัดเจนและตรงประเด็นจะก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีและความเข้าใจกันของสมาชิกในครอบครัว และจากการวิจัยของ เบญจพร ปัญญา ยง, พิลา สัน เตชเกษม และเรืองรัตน์ วงศ์ปราโมทย์ (2542) พบว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีผลต่อเด็กอย่างมาก โดยเฉพาะในช่วงที่เด็กอายุ 7-9 ปี จะมีอิทธิพลต่อเด็กอย่างมากทั้งในด้านพัฒนาการและชีวิตความเป็นอยู่ ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมที่ดีหรืออาจผิดปกติหรือเป็นพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ได้ ครอบครัวจึงเป็นเครื่องมือในการวางรากฐานที่สำคัญแก่ปัจเจกบุคคลในด้านต่างๆรวมถึงการ สื่อสารที่แสดงความเป็นผู้นำด้วย ทักษะความเป็นผู้นำของเด็กเป็นพื้นฐานด้านหนึ่งที่จะพัฒนาไปสู่ภาวะเป็นผู้นำเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ดังจะเห็นได้จากการที่นักวิจัยมากมายได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพัฒนาการของเด็กในด้านต่างๆ อิทธิพลของครอบครัวก็นับเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อเด็กและยังเป็นที่ยอมรับกันว่าผู้ใหญ่ที่มีพฤติกรรมต่างๆกันนั้นเป็นผลมาจากการปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก

พฤติกรรมการสื่อสารที่ปัจเจกบุคคลแสดงออกส่งผลต่อการรับรู้และการตีความของคู่สื่อสารที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เป็นไปในรูปแบบที่แตกต่างกันและส่งผลต่อการตีความหมายที่แตกต่างกัน รูปแบบของการสื่อสารในครอบครัวเป็นสิ่งแรกที่ปัจเจกบุคคลจะได้รับการเรียนรู้และพัฒนาทักษะในการสื่อสารโดยผ่านการขัดเกลาอบรมสั่งสอนของครอบครัวและหล่อหลอมจนกลายมาเป็นบุคลิกภาพในการสื่อสารของบุคคลนั้นๆเมื่อเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้น พฤติกรรมสื่อสารที่แสดงออกถึงความเป็นผู้นำจึงเป็นการสื่อสารรูปแบบหนึ่งที่ส่งผลต่อการรับรู้และตีความหมายสาร

ที่เป็นผลมาจากตัวผู้พูดที่แสดงออกถึงความเป็นผู้นำซึ่งส่งผลต่อการรับรู้และการตีความของผู้รับสาร ทั้งแง่ความน่าเชื่อถือในตัวผู้ส่งสารและในแง่ของความน่าเชื่อถือในตัวสาร

ความเป็นผู้นำรวมถึงพัฒนาการในด้านต่างๆของเด็กมีพื้นฐานที่สำคัญมาจากครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัวจึงมีผลต่อเด็ก พื้นฐานของความสัมพันธ์อันดีในครอบครัวย่อมขึ้นอยู่กับ การสื่อสารที่ดีระหว่างสมาชิกในครอบครัวซึ่งจะเป็นรากฐานที่ดีให้แก่พัฒนาการด้านต่างๆ ทักษะ ความเป็นผู้นำของเด็กเป็นพื้นฐานด้านหนึ่งที่จะพัฒนาไปสู่ภาวะเป็นผู้นำเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ครอบครัวจึงเป็นเครื่องมือในการวางรากฐานที่สำคัญแก่ปัจเจกบุคคลในด้านต่างๆรวมถึงการ สื่อสารที่แสดงความเป็นผู้นำด้วย ดังจะเห็นได้จากกรณีที่นักวิจัยมากมายได้ทำการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพัฒนาการของเด็กในด้านต่างๆ อิทธิพลของครอบครัวก็นับเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่มีผลต่อเด็กและยังเป็นที่ยอมรับกันว่าผู้ใหญ่ที่มีพฤติกรรมต่างๆกันนั้นเป็นผลมาจากการปลูกฝัง ตั้งแต่วัยเด็ก จนมีผู้กล่าวไว้ว่า สิ่งต่างๆที่บุคคลได้รับในวัยเด็กเป็นสิ่งที่มอิทธิพลอย่างที่สุดต่อนิสัย และพฤติกรรมในวัยผู้ใหญ่ ดังนั้น การศึกษาลักษณะการสื่อสารในครอบครัวจึงเป็นปัจจัยที่อาจ ส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกถึงความเป็นผู้นำ ซึ่งจะมีผลต่อการตัดสินใจต่างๆและ รูปแบบการดำเนินชีวิตของปัจเจกบุคคลต่อไป

ปัจจุบันนี้ สภาพสังคม ค่านิยม และทัศนคติต่างๆได้ให้ความสำคัญกับความเป็นผู้นำของ บุคคลมากขึ้น เนื่องมาจากปัจจัยความน่าเชื่อถือในตัวผู้ส่งสารมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการ รับรู้และการตีความของผู้รับสารที่มีต่อสารนั้นๆ ทั้งยังมีผลต่อการได้รับการยอมรับจากกลุ่มหรือ สังคมรอบข้างของปัจเจกบุคคล การศึกษาของปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อพฤติกรรมสื่อสารที่ แสดงออกถึงความเป็นผู้นำของเด็กจึงเป็นแนวทางที่จะสามารถพัฒนาไปสู่ภาวะผู้นำในตัวบุคคล ให้สามารถมีพฤติกรรมสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปทางประชากรศาสตร์ ภูมิหลังส่วนบุคคล และปัจจัยต่างๆ เช่น ประเภทโรงเรียน กิจกรรมต่างๆ และการเปิดรับสื่อของเด็ก

1.1.2 เพื่อศึกษารูปแบบการสื่อสารในครอบครัวและระดับพฤติกรรมความเป็นผู้นำของเด็ก

1.1.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์ ภูมิหลังส่วนบุคคล และ ปัจจัยต่างๆกับระดับพฤติกรรมความเป็นผู้นำที่แสดงออกในการสื่อสารของเด็ก

1.1.4 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวกับระดับพฤติกรรม
ความเป็นผู้นำที่แสดงออกในการสื่อสารของเด็ก

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

1.2.1 ความแตกต่างของรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรม
ความเป็นผู้นำที่แสดงออกในการสื่อสารของเด็ก

1.2.2 เด็กที่มีรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมความเป็นผู้นำ
แตกต่างกัน

1.2.3 ปัจจัยต่างๆ คือ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา และลักษณะการพักอาศัย มีผลต่อ
ระดับพฤติกรรมความเป็นผู้นำที่แสดงออกในการสื่อสารของเด็ก

1.2.4 ปัจจัยต่างๆ คือ ประเภทโรงเรียน การเปิดรับสื่อ และการเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ มีผล
ต่อระดับพฤติกรรมความเป็นผู้นำที่แสดงออกในการสื่อสารของเด็ก

1.4 คำถามนำวิจัย

1.3.1 รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบใดสนับสนุนให้เด็กมีพฤติกรรมสื่อสารที่
แสดงออกถึงความเป็นผู้นำ

1.3.2 ปัจจัยแวดล้อมมีผลต่อพฤติกรรมสื่อสารที่แสดงความเป็นผู้นำของเด็กหรือไม่
อย่างไร

1.5 ขอบเขตในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษารูปแบบการสื่อสารในครอบครัวที่มีผลต่อการแสดงออกถึง
ความเป็นผู้นำของเด็กจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่กำลังศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6
หรือเด็กในช่วงอายุ 9-12 ปี เนื่องจากเป็นช่วงอายุที่เด็กเริ่มมีพัฒนาการด้านความคิดวิเคราะห์
ข้อมูลในเชิงลึกและมีการปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนมากขึ้น นอกจากนี้ เด็กในช่วงวัยนี้ยังเป็นช่วง
อายุที่เด็กเริ่มพัฒนาตัวตนและลักษณะนิสัยที่จะกลายเป็นบุคลิกภาพเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผู้วิจัย
จึงเลือกเด็กในช่วงวัยนี้เพื่อศึกษาว่าปัจจัยใดมีผลต่อพฤติกรรมสื่อสารที่แสดงออกถึงความเป็น
ผู้นำ รวมถึงอิทธิพลของรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมสื่อสารที่แสดงออก
ถึงความเป็นผู้นำของเด็ก

รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวได้มีผู้ศึกษาและอธิบายไว้หลากหลายรูปแบบในมุมมองที่แตกต่างกัน โดยแต่ละรูปแบบสามารถนำมาอธิบายการสื่อสารในครอบครัวในมุมมองการศึกษาและบริบทที่ต่างกันซึ่งแต่ละรูปแบบก็นำมาอธิบายเชิงลึกในแง่มุมมองที่ต่างกัน

ในงานวิจัยนี้ใช้รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของ David Kantor และ William Lehr (1976) เนื่องจากเป็นรูปแบบการสื่อสารที่ครอบคลุมและได้มีผู้วิจัยนำมาศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กอย่างต่อเนื่องมาในปัจจุบัน

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย

รูปแบบการสื่อสาร	หมายถึง การสื่อสารระหว่างสมาชิกในครอบครัว พ่อแม่ผู้ปกครองกับลูก ที่มีการปฏิบัติในลักษณะเดิมซ้ำๆกันจนกลายเป็นรูปแบบที่สามารถคาดเดาได้
รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว	หมายถึง ลักษณะการดูแล การอบรมสั่งสอน และการพูดคุยระหว่างพ่อแม่และลูก รวมถึงการกำหนดบทบาทและแนวทางการปฏิบัติต่างๆภายในครอบครัว
รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบปิด	หมายถึง ครอบครัวที่พ่อแม่จะเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆและลูกต้องปฏิบัติตามแนวทางที่พ่อแม่วางไว้
รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบเปิด	หมายถึง ครอบครัวที่พ่อแม่เปิดโอกาสให้ลูกมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เสนอความคิดเห็นต่างๆในครอบครัว และเป็นการตัดสินใจร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว
รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบปล่อย	หมายถึง ครอบครัวที่พ่อแม่ปล่อยให้ลูกแต่ละคนทำตามสิ่งที่ตนคิดและเห็นว่าถูกต้องโดยไม่มีกฎระเบียบตายตัวที่แน่นอน

เด็กนักเรียน	หมายถึง เด็กที่ศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6 หรืออายุระหว่าง 9-12 ปี
การเปิดรับสื่อ	หมายถึง การดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ การอ่านหนังสือ การดูภาพยนตร์ การใช้อินเทอร์เน็ต และสื่ออื่นๆที่เด็กรับสารหรือข้อมูลต่างๆ
การสื่อสารที่แสดงความเป็นผู้นำ	หมายถึง พฤติกรรมการแสดงออกต่างๆที่สะท้อนความเป็นผู้นำของเด็ก เช่น ความมั่นใจ ความกล้าแสดงออก รู้กาลเทศะ มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนทั้งที่ถูกและผิด การได้รับการยอมรับจากกลุ่มและ ความสามารถในการจูงใจผู้อื่นให้คล้อยตามได้ เป็นต้น
ปัจจัยที่มีผลต่อความเป็นผู้นำ	หมายถึง ปัจจัยแวดล้อมที่มีอาจผลต่อความเป็นผู้นำของเด็ก กล่าวคือ การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของเด็ก ประเภทโรงเรียน การเปิดรับสื่อ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวที่สนับสนุนให้เด็กมีสื่อสารที่แสดงความเป็นผู้นำและตระหนักถึงความสำคัญของการสื่อสารในครอบครัวที่มีผลกับเด็ก

1.7.2 เป็นแนวทางให้แก่ครอบครัว โรงเรียน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกำหนดลักษณะการสื่อสารในครอบครัวที่เหมาะสมและคำนึงถึงปัจจัยตัวแปรและสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กเพื่อสนับสนุนการแสดงออกถึงความเป็นผู้นำอย่างเหมาะสมของเด็ก